

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 5
HẠT MÀM HOANG DẠI

Kỳ 3:

-5-

...Giống như một ảo ảnh, khuôn mặt của thầy Minh bỗng nhòa đi và thay vào đó là khuôn mặt đen đúa của Hải với ánh mắt đang nheo nheo như mắt mèo rình chuột, Công bước lại gần hơn. Không, đó không phải là ảo ảnh vì Hải đã tiến đến với nụ cười cởi mở:

-Chào anh Công!

Công đứng sững lại. Anh sợ rằng mình vừa nghe nhầm. Nhưng Hải đã tiến đến trước mặt anh và đưa tay nắm lấy tay anh như một người bạn thân thiết nhất:

-Cô Hương nhờ tôi tìm anh. Chị ấy muốn gặp lại anh!

Hải nói và móc túi đưa cho Công một mảnh giấy gấp tư đã bị mềm đi vì mồ hôi. Anh ngơ ngác cầm mảnh giấy trong tay như không biết nên phải làm gì. Hải nhẹ nhàng giục:

-Anh đọc đi. Cô Hương gửi cho anh đây!

Công như chợt tỉnh. Anh thông thả lau đôi mắt kính rồi gỡ mảnh giấy. Trong đó chỉ có mấy dòng chữ đã hơi nhòe nhưng đúng là nét chữ của Hương:

“Gửi anh Công! Anh Hải là người cầm thư này sẽ đưa anh về thị trấn Cộp. Anh cứ yên tâm đi với anh Hải. Hương hẹn gặp anh ở đó. Có chuyện cần nói. Ký tên: Hương”.

Công đã đọc xong, nhưng anh vẫn ngơ ngác không biết phải làm gì. Hải chủ động nắm lấy tay kéo đi:

-Ta đi thôi! Về thị trấn Cộp, cô Hương sẽ gặp anh ở đó!

Như một cái máy, Công bước theo Hải. Anh hiểu rằng dù muốn hay không, anh cũng phải làm theo hấn.

-6-

Vẫn là đôi mắt đẹp dưới hàng lông mi dài, vẫn là dáng hình thon thả và những bước chân nhanh nhẹn. Hương nhanh nhẹn bước vào căn nhà nhỏ ở giữa thị trấn Cộp. Khi vừa trông thấy cô ta, Hải ý tứ lui ra ngoài, để lại một mình Công vẫn đang ngồi thần thờ bên chiếc bàn nhỏ.

“Cô ấy vẫn thế. Chỉ có mái tóc bây giờ đã uốn sảy và lối ăn mặc khác hơn trước” - Công thầm nghĩ. Nhưng anh vẫn ngồi lặng lẽ và đưa đôi mắt tràn đầy những hờn giận, tủi buồn nhìn Hương. Anh không biết nên phải mở đầu như thế nào trong hoàn cảnh này! Giá như chỉ mấy ngày trước, nếu có ai đó nói rằng anh sẽ phải gặp Hương trong trạng thái vừa buồn tủi, vừa e dè thận trọng như thế này, có lẽ anh sẽ coi đó là một trong những lời nói đùa thô thiển nhất.

Nhưng thật đáng buồn. Cái điều thô thiển ấy lại trở thành sự thật. Người con gái đang đứng ngay trước mặt anh đây vừa thân thuộc, lại vừa xa lạ biết bao nhiêu. Bỗng nhiên, Công có cảm giác rằng tất cả những điều vừa xảy ra trong những ngày qua chỉ là một giấc mơ khủng khiếp và bây giờ Hương sẽ đến bên anh, dịu dàng và tràn đầy khát vọng như thuở nào ! Nhưng ý nghĩ đẹp đẽ ấy chỉ tồn tại trong khoảnh khắc. Nó vụt tan biến khi Hương cất tiếng nói. Và trở trêu hơn nữa đó lại là một lời mời:

-Anh hút thuốc !

Công chớp chớp mắt để xua đi những ý nghĩ đang bề bộn trong đầu. Anh nhìn thấy Hương đang chìa ra trước mặt mình một bao thuốc lá Hero. Sau một thoáng lưỡng lự, Công giờ tay rút một điếu thuốc lá. Hương cũng lấy một điếu cho mình rồi bật lửa, châm thuốc cho Công và cho mình bằng những động tác sành sỏi như thể là từ khi sinh ra, cô ta đã biết hút thuốc vậy! Khói thuốc lá làm cho Công như tỉnh hẳn. Bằng một phản ứng vô thức, anh ngồi thẳng người lên trên ghế. Từ phút đó, anh đã hoàn toàn gạt bỏ được những ảo tưởng và trở lại với những suy xét tỉnh táo. Trong khi đó, Hương quay ra cửa gọi Hải:

-Anh Hải, cho chúng tôi cái gì uống nào?

Đang ngồi ngoài cửa, Hải bước nhanh vào. Hắn tiến lại góc nhà, mở cái tủ nhỏ và lấy ra một chai rượu có nhãn nước ngoài. Hắn thông thả bật nắp và rót rượu ra hai chiếc ly. Hương với thêm một chiếc ly nữa để Hải rót tiếp. Cô ta nói với Hải:

-Anh ngồi đây luôn:

Dừng một lát, cô ta nói thêm bằng giọng đầy ngụ ý:

-Giữa chúng ta bây giờ, chả còn gì phải bí mật nữa, phải không anh Công?

Công cố nhếch mép cười gượng gạo. Hương bỏ điếu thuốc trên môi xuống và đưa một ly rượu cho Công rồi nâng cao chiếc ly của mình:

-Nào. Uống một chút mừng gặp mặt chứ ?

Công lặng lẽ nâng ly rượu. Anh đoán rằng mình đã bắt đầu bước vào một ván cờ vì rõ ràng là Hương muốn gặp lại anh không phải là để nói chuyện tình cảm. Điều đáng ngại nhất là anh sẽ phải chơi cờ trong khi không biết rõ về đối thủ của mình. Nhưng anh không thể khước từ cuộc chơi ấy.

Ba người cạn ly. Hương đặt ly của mình xuống trước rồi chậm rãi vào chuyện:

-Chắc là anh Công ngạc nhiên khi biết rằng chúng tôi muốn gặp lại anh phải không?

Chữ “chúng tôi” được nhấn mạnh một cách cố ý. Công thầm nhận xét như vậy. Nhưng anh vẫn im lặng. Trong khi đó, Hương tiếp tục nói bằng giọng bình thản như đang thảo luận về một công chuyện làm ăn với một kẻ đã từng buôn bán lâu nay trong đường dây của cô ta:

-Anh Công ạ, dù sao thì cũng là chỗ quen biết cũ. Chúng tôi muốn nhờ anh một việc.

Công lặng lẽ nhìn những thứ đang để trên bàn. Anh vẫn chưa biết nên trả lời như thế nào. Nhưng sự im lặng của anh lại được hiểu theo một khía cạnh khác hẳn:

-Anh đừng ngại! - Hương nói dứt khoát - Chúng tôi hứa sẽ thù lao xứng đáng cho anh. Đây là 100 nghìn đồng.

Hương nói và rút từ trong chiếc túi mang theo một tập tiền, đặt lên bàn. Sau đó, cô ta tiếp tục:

-Việc là thế này: Chúng tôi đã tìm thấy những thứ này ở trong vùng Sơn Động. Anh có thể dịch giúp chúng tôi mảnh giấy này được không?

Trong khi Hương nói, Hải đặt chiếc bình và mảnh giấy cổ mà hắn đã lấy lại ở chỗ Lê Hà lên bàn. Công vẫn im lặng. Bây giờ thì anh đã hiểu mục đích của Hương và Hải. Nhưng anh vẫn còn đang sững sờ vì lỗi mặc cả bình thản của Hương. “Chả lẽ cô ta lại thay đổi đến mức này sao?” - Ý nghĩ chua chát ấy giằng vò Công. Nhưng nó cũng chỉ thoáng qua. Công hiểu rằng điều đó bây giờ đã trở thành vô nghĩa.

Hương nói xong, đến lượt Hải giải thích:

-Chúng tôi đã tìm được những thứ này ở khu vực của đội trồng rừng số 10. Mảnh giấy này được nhét trong bình và bịt kín bằng sáp. Chiếc bình này lại được đặt trong một cái thùng, nhưng cái thùng đã bị vỡ. Nhờ anh xem giúp cho!

Không thể im lặng mãi được, Công đành đưa tay đón mảnh giấy. Theo thói quen, anh lại gỡ kính xuống để lau lại mắt rồi bắt đầu chăm chú đọc. Có thể thấy trên gương mặt của Hương và Hải ánh lên vẻ hồi hộp và sự căng thẳng.

Chỉ nhìn thoáng qua, Công hiểu rằng anh có đủ sức thực hiện yêu cầu. Nhưng điều mà anh đang băn khoăn là có nên nói ra hay không? Hình như mảnh giấy này có ghi lại những lời chỉ dẫn và cả sơ đồ của một bí mật nào đó. Nếu nói ra, rất có thể là anh đã mở ra một con đường để bọn chúng đi tới những tội ác mới. Nhưng nếu không nói ra, chúng sẽ không tin anh. Và như vậy, chưa biết điều gì sẽ xảy ra. Có lẽ cách tốt nhất là phải tìm kế hoãn binh để có thì giờ suy nghĩ thêm. Công quyết định theo cách đó:

-Phải để cho tôi nghiên cứu đã. Sáng mai, tôi mới có thể trả lời được !

Khi nói những lời đó, Công cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “nghiên cứu”. Anh hiểu rằng đó là thế mạnh của mình. Hương dễ dàng đồng ý với đề nghị của Công. Cô ta mỉm cười:

-Đúng lắm! Anh cứ xem xét cho thật kỹ đi!

Sự vui vẻ ấy lây sang cả Hải. Hấn cũng mỉm cười nhìn Công bằng ánh mắt ve vuốt. Hương nói với hấn:

-Anh bố trí cho anh ấy ăn nghỉ thật chu đáo nhé! Sáng mai, tôi sẽ quay lại.

Nói xong, cô ta đứng lên. Trước khi bước ra, cô ta không quên vui vẻ chào Công:

-Chào anh!

Nhìn theo hình dáng với những nét quen thuộc của Hương, Công không thể nén được nổi tiếng thở dài cay đắng. Cũng gương mặt ấy, cũng hình dáng ấy đã đi vào trong hàng trăm bài thơ của anh. Anh đã từng ve vuốt nó trong tưởng tượng, trong nỗi khát khao của những năm tháng xa nhau. Bất chợt, anh lại nhớ đến lá thư của Thủy trao cho anh. Anh thông thả mở lá thư ấy. Ở trong đó có hai bài thơ, nhưng không phải là thơ của anh.

Bài thơ thứ nhất chỉ có bốn câu:

Biển cứ xanh và sóng cứ bạc đầu

Hồi cánh hải âu xin đừng chao mặt sóng

Từ khoảng trời nào lời ca anh vỗ cánh

Cho con sóng bạc đầu, cho lòng biển thăm sâu!

Bài thơ thứ hai có ba khổ thơ có phần buồn hơn và day dứt hơn:

Một thoáng mùa hè dịu nắng

Cho em một thoáng nhớ anh!

Một thoáng trời xanh mây trắng

Đất trời một thoáng lặng im.

Em đi tìm một thoáng bình yên

Gió ngừng thổi, trời xanh dịu nắng.

Anh sẽ đến - cùng em trên đồi vắng

Từ trong sâu thẳm lời ca

Một thoáng gần rồi anh lại xa

Cho đồi núi buồn tênh ngọn gió

Cho hoang vắng vùng đồi sỏi đá

Câu thơ buồn đối diện một mình em!

Công lặng đi trước những dòng thơ ấy. Và anh lại chợt nhớ đến Thủy với ánh mắt như biển xanh hiền dịu, cái màu xanh trong sáng đến nao lòng! Ở trong đôi mắt ấy không có những khát vọng bùng cháy mà chỉ có sự dịu dàng nhẫn nại đến mênh mông.

Lần đầu tiên trong những ngày vừa qua, Công chợt nhận ra rằng cái vùng đất này không chỉ có những điều đáng sợ như anh đã từng nghĩ. Anh thầm quyết định sau khi trở về sẽ viết thư cho Thủy.

Hải là một người phục vụ chu đáo. Sau bữa cơm chiều thịnh soạn, hân hân đặt lên bàn một nải chuối chín vàng, bao thuốc lá Hero, chiếc bật lửa ga và một gói trà lớn. Sau đó, hân tự tay tráng ấm chén, pha một ấm trà thật

đặc rồi mới lui ra ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh cửa ra vào. Sự chu đáo đó chứng tỏ rằng bọn chúng rất cần sự giúp đỡ của Công và sẵn sàng trả giá cho điều đó.

(Còn nữa)

Đức Dũng